

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615200770
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8615200770.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karol Krochta v spore žalobcu: K.. T. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXA, XXX XX T., štátny občan L., právne zastúpený Peter Farkaš, advokátska kancelária spol. s r.o., so sídlom Puškinova 16, 080 01 Prešov, IČO: 36 855 928 proti žalovanému: T. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. Y. XXX/XX, XXX XX L., štátny občan L., o zaplatenie sumy 36.783,08 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 3C/36/2015-90 zo dňa 21.09.2018 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a nepriznal žalovanému zo strany žalobcu trovy konania. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaviazat' žalovaného zaplatiť mu 36.783,08 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 10.02.2015 do zaplatenia dôvodniac, že žalovanému v období od novembra 2013 do mája 2014 poskytol pôžičky v žalovanej výške. Žalovanému finančné prostriedky prevádzal bezhotovostným prevodom na jeho bankový účet v rôznych sumách. Žalovaný finančné prostriedky nevrátil ani po výzve v lehote do 09.02.2015. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 558 a § 657 Občianskeho zákonníka zistil, že žalobca mal v M., Q. X, F., od 27.11.2001 vedený bežný účet v eurách, č. ú. XXXXXXXXXXXX, kód banky XXXX, IBAN: L.. Z transakcií na bežnom účte žalobcu vedenom v M. F. zo dňa 08.09.2014 za obdobie od 01.09.2013 do 08.09.2014 je zrejme, že došlo k pohybu transakcii na účet č. IBAN L XXXX XXXX XXXX XXXX a to dňa 15. novembra 2013 sumu 3.533,08 eura, dňa 25. novembra 2013 sumu 3.000 eur, dňa 30. decembra 2013 sumu 750 eur, dňa 8. januára 2014 sumu 2. 000 eur, dňa 11. januára 2014 sumu 5.000 eur, dňa 24. januára 2014 sumu 5.000 eur, 17. februára 2014 sumu 1.500 eur, dňa 21. februára 2014 sumu 3.000 eur, dňa 13. marca 2014 sumu 1.000 eur, dňa 14. marca 2014 sumu 3.000 eur, dňa 22. marca 2014 sumu 2.000 eur, dňa 7. apríla 2014 sumu 4.500 eur, dňa 28. apríla 2014 sumu 1.000 eur, dňa 9. mája 2014 sumu 1.500 eur, a to na účet žalovaného v M. č. IBAN L XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Žalobca výzvou na zaplatenie zo dňa 26.01.2015 vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 36.783,08 eur titulom Zmluvy o pôžičke, na základe ktorej poskytol bezhotovostným prevodom na účet žalovaného finančné prostriedky v žalovanej sume. Na vrátenie pôžičky určil lehotu do 09.02.2015.

3. Prvoinštančný súd tak po vykonanom dokazovaní skonštatoval, že žaloba nie je dôvodná. Žalobca vo veci predložil výpis svojho účtu z ktorého vyplýva, že v období od 15.11.2013 až 09.05.2014 bol

pohyb na uvedenom bežnom účte žalobcu a plnenie na účet žalovaného T. V.. Tak bolo zistené, že za uvedené obdobie od 15.11.2013 do 09.05.2014 na účet žalovaného boli 14 krát poukázané platby v rôznych dátumoch, v rôznych sumách, pričom jednalo sa o obdobie 7 mesiacov. Bolo taktiež nesporne preukázané, že posledná platba na účet žalovaného bola poukázaná dňa 09.05.2014, pričom žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie pôžičky tak, ako ju nazval, až dňa 26.01.2015 teda 9 mesiacov po poskytnutí poslednej sumy t.j. 09.05.2014 a 16 mesiacov od poskytnutia prvej sumy t.j. 15.11.2013. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že pokiaľ sa týka zmluvy o pôžičky, pre jej platnosť sa nevyžaduje osobitná forma, možno ju uzavrieť ústne, konkludentným prejavom, avšak v danom prípade je dôkazné bremeno na žalobcovi, aby preukázal, že uvedené sumy boli poskytnuté žalovanému z titulu pôžičky a nie ako iné plnenie, čo súdu zo strany žalobcu preukázané nebolo. Vo veci poznamenal, že žalovaný si zásielky súdu nepreberal, bol nečinný. Dôkazné bremeno na preukázanie uzavretej ústnej Zmluvy o pôžičke bolo preto na žalobcovi, pričom žalobca tieto skutočnosti nepreukázal a vzhľadom na to, že žalobca neuniesol vo veci dôkazné bremeno súd žalobcu zamietol.

4. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP a v konaní úspešnému žalovanému, ktorému žiadne trovy konania nevznikli, nepriznal trovy konania zo strany žalobcu.

5. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP tvrdiac, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca v období od 14.11.2013 do 09.05.2014 poskytol zo svojho bankového účtu postupne 14-mi bezhotovostnými prevodmi plnenia v celkovej výške 36.783,08 eur na bankový účet žalovaného. Vyzval žalovaného na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov v lehote do 09.02.2015. Dňom 10.02.2015 sa tak dostal do omeškania s vrátením uvedeného peňažného plnenia. S poukazom na ust. § 657 OZ uviedol, že nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že sumy boli poskytnuté žalovanému z titulu pôžičky. Predloženými listinnými dôkazmi bolo preukázané, že bankový účet, na ktorý posielal žalobca finančné prostriedky bezhotovostnými vkladmi v žalovanej výške bol vedený na meno žalovaného, ktorý mal dispozičné oprávnenie k nemu. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k naplneniu všetkým formálnych znakov Zmluvy o pôžičke, a to prenechanie sumy 36.783,08 eur, faktické odovzdanie sumy bankovým prevodom na účet žalovaného a dočasnosť prenechania bola preukázaná výzvou žalobcu na vrátenie dlžnej sumy žalovanému. Žalovaný uvedené skutočnosti nijako nepoprel, ani nespochybnil nárok žalobcu. Zmluvu o pôžičke mohli strany uzavrieť aj ústne, resp. konkludentne. Keďže súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou žaloby, mal nárok na zaplatenie žalovanej sumy posúdiť napr. tiež z dôvodu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 OZ, lebo z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný získal majetkový prospech od žalobcu. Uvedené súd však neurobil, hoci civilné sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd), preto právna kvalifikácia nároku je vecou súdu. Bolo preto povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť, a to bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený. V tejto súvislosti poukázal na výzvu žalobcu na zaplatenie zo dňa 26.01.2015 s doručenkou, čím podľa neho boli aktivované oba právne tituly na úhradu žalovanej sumy, a to či už z titulu Zmluvy o pôžičke alebo z titulu bezdôvodného obohatenia. Namietal tak, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie bol nedostatočne zistený skutkový stav, lebo nebol uplatnený nárok posúdený podľa iného hmotného ust., napr. § 451 OZ o bezdôvodnom obohatení, čím žalobcovi nebola poskytnutá súdna ochrana v zmysle požiadaviek materiálneho právneho štátu, t.j. práva na súdnu ochranu za rešpektovania princípov spravodlivého procesu a jeho výsledok nezodpovedá presvedčivému spravodlivému zákonnému rozhodnutiu. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť a zaviazat' žalovaného zaplatiť mu žalovanú sumu s príslušenstvom, alternatívne zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

6. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia

rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 11.07.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

9. Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu (§ 657 Občianskeho zákonníka).

10. Odvolací súd ma za to, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci, ktorý správne vyhodnotil a správne subsumoval pod príslušnú právnu normu. Ani v priebehu odvolacieho konania nedošlo k zisteniu akýchkoľvek dôvodov na to, aby bolo možné rozhodnutie súdu prvej inštancie spochybníť.

11. Odvolací súd sa s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, preto sa obmedzuje iba na skonštatovanie správnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, a len na zdôraznenie jeho správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

12. K namietanému právnemu posúdeniu je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Odvolací súd má za to, že v prejednávanom prípade nedošlo k takej situácii, aby súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Je treba však dať za pravdu odvolateľovi, že zásada iura novi curia - súd pozná právo je zásadou, ktorou sa súd riadi. Neznamená to však to, aby súd bol viazaný právnym posúdením veci stranou sporu. V právnych otázkach súd nepotrebuje, aby strany sporu svoj uplatnená nárok presne právne kvalifikovali, t.j. ho subsumovali pod príslušnú právnu normu. Strany sporu sú však povinné preukázať existenciu skutkového stavu, ktorý súd právne posúdi.

14. Z vykonaného dokazovania, navrhnutého žalobcom v prejednávanom prípade jednoznačne vyplynulo iba to, že žalobca na účet žalovaného v období od 15.11.2013 do 09.05.2014 poukázal v rôznych sumách celkom 36.783,08 eur. Vôbec však nebolo preukázané, aby titulom uvedených finančných transakcií mala byť pôžička tak, ako to žalobca tvrdil. Rovnako zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, ani to počas konania pred súdom prvej inštancie nebolo zo strany žalobcu uvádzané, že by mohlo ísť o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného na úkor žalobcu. Aj keď teda súd pozná právo, nemôže bez všetkého a to bez preukázaného skutkového stavu žalobe vyhovieť, keď skutočnosť, že by malo ísť či už o pôžičku alebo o vydanie bezdôvodného obohatenia z dokazovania a zisteného skutkového stavu nevyplýva. Ani z predžalobnej výzvy, na ktorú odvolateľ poukazuje, nie je možné vyvodiť, aby uplatnený nárok mal byť nárokom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia tak, ako to žalobca v odvolaní tvrdí. V texte „Výzvy na zaplatenia“ zo dňa 26.01.2015 sa opakovane uvádza, že vrátenie sumy 36.783,08 Eur je žiadané z titulu pôžičky. Pritom je nutné uviesť, že tvrdenie o existencii pôžičky nebolo okrem tvrdenia žalobcu ničím iným preukázané. Je dosť nezodpovedné, až ľahkovážne ak by žalovaná suma mala byť poskytnutá ako pôžička bez písomnej dohody, čo samozrejme nie je vylúčené, lebo na svoju platnosť zmluva o pôžičke nevyžaduje jej písomné uzavretie, ale v takomto

prípade je veľmi náročné preukázať jej existenciu. Bolo by preukázanie takejto zmluvy možné napr. vylúčením svedkov, no v konaní ani takýto dôkaz zo strany žalobcu nebol navrhnutý.

15. Odvolací súd uvádza, že žalobca v priebehu celého konania tvrdil, že medzi stranami sporu mala byť uzavretá zmluva o pôžičke, pritom nešpecifikoval ani dátum vzniku zmluvy, ani jej existenciu ničím iným nepreukázal. Iba to, že došlo k reálnemu prevodu peňazí z účtu žalobcu na účet žalovaného samo o sebe nie je dôkazom, že bolo to z titulu uzavretia pôžičky, keď toto tvrdenie žalobcu nebolo ničím iným preukázané.

16. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v žalobcom navrhnutom rozsahu, z ktorého však tvrdenia žalobcu nebolo možné zistiť. Aj keď v konaní bol žalovaný nečinný, neznamená to, aby súd bez náležitého preukázania nároku mal vychádzať iba z tvrdení žalobcu, ktoré nebolo preukázané skutkovými okolnosťami. Aj odvolací súd rovnako, ako aj súd prvej inštancie, má za to, že správne bolo rozhodnuté, keď bola žaloba zamietnutá. Rozsudok súd prvej inštancie je správny, lebo na základe vykonaných dôkazov dospel prvoinštančný súd ku skutkovým zisteniam, ktoré nepreukazovali opodstatnenie žaloby, vec bola tiež správne právne posúdená a napadnuté rozhodnutie je aj náležite odôvodnené. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie a v podrobnostiach naň poukazuje.

17. Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolacom konaní vo vzťahu k tvrdenému titulu pôžičky nevzniesol žiadne námietky, s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej čo do vyhodnotenia navrhnutých a vykonaných dôkazov a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia.

18. V rámci odvolacieho konania žalobca namietal, že prvoinštančný súd jeho nárok neposúdil napr. ako bezdôvodné obohatenie. K tomu je potrebné zdôrazniť, že prípadný vznik bezdôvodného obohatenia by musel vyplývať zo skutkového stavu, čo by musel dôkazmi preukázať žalobca. Uvedené však žalobca pred súdom prvej inštancie ani netvrdil, ani to zo skutkového stavu nevyplývalo. V odvolacom konaní už žalobca nie je oprávnený navrhovať dokazovanie, lebo toto bolo ukončené pred súdom prvej inštancie.

19. Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky o nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, odvolací súd má za to, že nejde o zjavne neodôvodnené rozhodnutie súdu prvej inštancie. Je potrebné navyše dodať, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (viď napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016). Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol zistený skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, prezentované stanovisko žalobcu k prejednávanej veci, keďže žalovaný bol v konaní nečinný, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 50/04).

20. Odvolací súd má preto za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď zamietol žalobu z dôvodu nepreukázania žalobcom tvrdeného skutkového stavu.

21. Judikatúra súdov vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III; uznesenie Ústavného súdu SR z 23.06.2004 sp. zn. III.ÚS/209/04).

22. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že žalovaný neuviedla vo svojom odvolaní žiadnu takú relevantnú okolnosť, ktorá by bola spôsobilá prívodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku.

23. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný a neúspešný žalobca. Žalovanému však žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, ani zo spisu nevyplývajú, preto bolo rozhodnuté, že stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).